

PÁSZTORFIU. (Lásd a 96. lapon.)

et.
t.
XXI. kötet. 6. szám.

Ára negyedévre 1 rt 40 kr.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. augusztus 7-én.

GÁBOR TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

NAP már rég fölkel, az emberek mindenfelé már rég munkájoknál voltak, mikor Gábor másnap fölébredett. Nagyon késő lehetett, azt mindjárt látta, de mert nem kellett iskolába menni, nem igen sietett a fölkeléssel s újra végig gondolta tegnapi zavarait.

Oh, az a szép elhatározás, melylyel elaludt, milyen gyorsan eltűnt! Reggelre Gábor már egészen másképp gondolkozott s a mint visszaemlékezett a történetekre, így szólt magában:

— Tulajdonképen nagy bohóság volt tőlem, hogy tegnap annyira gyötörtem magamat. Ugyan szeretném tudni, micsoda nagy bünt követtem el? Én csakugyan jobban megírtam azt a dolgozatot, mint Pali, tehát a jutalmat megérdemeltem . . . hogy néhány adatot a Pali írásából olvastam ki s hogy a munka tervét az övé után készítettem, az nem olyan fontos . . . én magam is megtudtam volna csinálni olyan jól, csak időm lett volna. Én bizony erről az egész dologról nem szólok senkinek, nem teszem magamat csúfá s nem rontom el jó anyám örömét.

Igy okoskodott s igyekezett elhíttetni magát, hogy igaza van, mert a ki a gonosz utra rálépett, az mindig könnyen talál kifogást, melylyel tettét szépítgeti. Így aztán Gábor mindinkább bebizonyította magamagának, hogy tulajdonképen semmi baj sincs, legfeljebb az, hogy az a levél elveszett. Ez pedig nem valami fontos dolog, majd átsétál a kastélyba és anyja nevében élőszóval mond köszönetet a kul-

csárnónak. Az csak épen annyit ér, mint a levél. Majd egyszer valamikor aztán elmondja anyjának, mi történt.

Ekképen tehát, úgy gondolá, minden rendben van s nem szükséges magát fölösleges aggodalmakkal kinoznia. Titokban érezte ugyan, hogy lelkiismerete ellenmond, de leküzdötte lelkiismeretét, nem akart többé gondolni sem az egész dologra. Jó kedvű akart lenni, mint azelőtt volt.

Szegény Gábor! még nem tudta, nem hitte, hogy a ki egyszer hibát követ el, hiába akarja azt elfelejteni. Nem tőle függ az többé, mert tetteinknek mindig meg van a következményök, a roszból rosz támad és mindig újra meg újra üldözőbe vesz. Csakhamar keservesen kellett ezt tapasztalnia.

Amint felöltözött s a másik szobába lépett, nagy meglepetésére anyját sirva találta. Sietve hozzálépett és kérdezte, mi a baja? de anyja csak annál erősebben zokogott, aztán megölelte, összecsókolta Gábort és így szólt:

— Szegény fiam! Szegény kedves jó fiam, miattad bánt a dolog leginkább! Oh, hiszen magammal én már nem sokat törődöm!

Azután, mikor már jól kisírta magát, a harag kerekedett fölül benne és hevesen kiáltá:

— De ez valóban csunyaság, ez már igazán gonosz tett! Így megcsalni az embert! Soha, soha életemben így nem bántak velem.

Gábor mindinkább csodálkozott.

— De hát mi történt, kedves anyácskám? kérdé.

— M
reményein
rászedett,
nekem vol

Gábo
dolgot, de
az elveszt
volt, mint

— D
Én azt hi
ben van.

— T
hittem. Te
elnyerhete
megbizva a

neki, hogy
s csak ha é
meg Klára

hogy tegna
dom-e, mer
ják, sürgös

nek, ezt an
nám el. Én
velet, term

is köszönt
rendben va
csalt, Klár

Gábo
egészet. A
levelet . . .
nap este

semmi baj
laná meg?
aztán meg
már ugyis
jon segíte

hogy anyja
nem jutott
egészen jo

— Mi? hát, az, hogy minden szép reményeinknek vége, a kulcsárnő rutul rászédett, másnak adta oda az állást, mely nekem volt megígérve!

Gábor elsápadt. Még nem értette a dolgot, de kezdte gyanítani, hogy annak az elvesztett levélnek nagyobb fontossága volt, mint eddig hitte. Zavartan kérde:

— De hát hogy történhetett az? Én azt hittem, hogy már minden rendben van.

— Természetesen! Én magam is azt hittem. Tegnap kaptam az értesítést, hogy elnyerhetem a jó állást, a kulcsárnő volt megbizva a dologgal, s Mezei ur meghagyta neki, hogy legelőször engemet kínáljon meg s csak ha én nem fogadnám el, akkor fogadja meg Klára asszonyt. A kulcsárnő kívánta, hogy tegnap estig adjam tudtára, elfogadom-e, mert Klára asszonyt másfelé is hívják, sürgős a dolog; azt mondta, ha nem ize nek, ezt annyiba veszi, mintha nem fogadnám el. Én persze rögtön megirtam a levelet, természetesen elfogadtam s még meg is köszöntem szépen, azt hittem minden rendben van, — és a kulcsárnő rutul megcsalt, Klára asszonyt fogadta meg!

Gábor elsápadt. Most már értette az egészet. A kulcsárnő nem kapta meg a levelet . . . ő az oka mindennek! Ha tegnap este megvallotta volna mi történt, semmi baj sem történik. Hátha most valaná meg? Egy pillanatig gondolt reá, de aztán megint az jutott eszébe, hogy most már ugyis mindegy, már nem lehet a bajon segíteni. Most már csak attól félt, hogy anyja majd megtudja, hogy a levél nem jutott el a kulcsárnő kezébe s így ez egészen jogosan tette, a mit tett.

— És nem lehetséges-e, hogy valami tévedés történt? kérdé. Hátha még lehetne változtatni a dolgon? Én elmennék a kulcsárnőhöz, megkérném . . .

— A viláért sem! felelé anyja hevesen. Látni sem akarom . . . soha sem beszélek vele többé e gonosz tette után s neked sem szabad. Változtatni ugy sem sem lehet a dolgon. Klára asszony elfogadta az állást s e miatt lemondott egy másikról; nem vagyok oly lelkiismeretlen, hogy megfosztani akarnám kenyerétől; de Mezei urék sem engednék meg, az ő nevökben történt az alku és ők oly derék emberek, hogy a ki szavukban bizik, az nem is csalódik soha. Meg vagyunk csalva és nem segíthetünk rajta!

Gábor zavartan, halványan ült ott s kezdte észrevenni, hogy már utólérte a büntetés. Mikor már azt hitte, hogy elkövetett hibáit végkép eltitkolhatja s nem lesz semmi baj, épen akkor kezdődött a bűnhődés. És még most sem szállt magába, azt hitte, ezzel a csapással vége mindennek, most már legokosabb, ha megőrzi a titkot.

Szomorúságát, zavarát anyja arra magyarázta, hogy Gábornak nagyon fáj a szép remények meghiúsulása. Még ő vigasztalta tehát, megölelte és könnyezve mondá:

— Szegény jó fiam! Szükölködve fogunk élni ezután is . . . de ne félj, bírok én még dolgozni s te tovább is fogsz járhatni iskolába.

— Nem, kedves jó anyám, ennek vége van, felelt Gábor elsántan. Még ma elmegyek Beregi urhoz, a gyárigazgatóhoz és megkérem, fogadjon meg irnokának.

Hiszem, hogy megteszi, jó bizonyítványaim vannak, az írásom szép, számolni jól tudok . . . meg lesz velem elégedve.

És azonnal el is ment a gyárba Beregi urhoz.

Beregi, a gyárigazgató, már öreg ember volt. Számos esztendő óta vezette a munkát s teljesen birta a tulajdonosnak, Mezei urnak bizalmát. Mezei csak kevés időt töltött évenként e birtokán, mindenben Beregi intézkedett és pedig gazdája nagy megelégedésére. Szigoru de igazságos ember volt, a melyik munkás iparkodó volt az meg is kapta jutalmát; de annál kérlelhetlenebb volt, ha valami hibát vagy épen gonosztságot fedezett föl. A bűnöst egy pillanatig sem tűrte meg közelében és semmiféle kifogásokkal sem lehetett nála boldogulni.

Eddig egymaga végezte dolgait az irodában, de a munka mindinkább szaporodott s Beregi elhatározta, hogy könnyebb számadások elvégzésére, írásra s holmi efféle kisebb dolgokra irnokot fogad, még pedig fiatal fiút, kit majd lassan betaníthat a többi nehezebb munkákra, úgy hogy idővel hasznos hivatalnok váljék belőle. Mikor tehát Gábor jelentkezett nála, szívesen fogadta, annál szívesebben, mert még jól emlékezett Gábor atyjára, kit nagyon szeretett, mint ritka becsületes, derék férfiut. De azért ép oly szigoruan kezdte a dolgot, mint akárkivel mással s legelőször is kemény vizsgálatnak vetette alá Gábort. Be kellett bizonyítania, tud-e csakugyan hibátlanul írni, számolni s több efféjét.

A vizsgálat jól sikerült s Beregi komoly, szigoru hangon így szólt:

— Jól van, meg vagyok veled elégedve, azt hiszem, el fogod intézhetni a munkát, melyet rád akarok bízni. Holnaptól fogva tehát itt fogsz dolgozni, fizetésed eleinte nem valami nagy lesz ugyan, de idővel, a mint jobban-jobban fogod érteni itt a munkát, majd nagyobb fizetést is kapsz, persze ha jól viseled magadat. Mert jól jegyezd meg, hogy a legkisebb hibát sem tűröm el. Nekem olyan fiura van szükségem, a kiben teljesen megbízhatom és ha valami rendetlenségnek, vagy épen csalfaságnak, hazugságnak jövök nyomára, akkor vége a barátságának, rögtön elcsaplak.

Gábor elsápadt és köny toluult szemibe, mire Beregi kissé szelidebben folytatá:

No, no, azért nem kell szepegned, remegned, nem vagyok én valami ijesztő szörnyeteg s ha látom, hogy jó akarattal iparkodol, türelmes leszek, magam foglak oktatni, figyelmeztetni, mit kell tenned és mit elkerülnöd. Reménylem is, hogy méltó fia léssz apádnak, a ki kedves emberem volt. Csak azt ne feledd, hogy a legszigorubb pontosságot követelem a legkisebb dolgokban is, a mit parancsolok, azt lelkiismeretesen kell teljesítened, mert a legcsekélyebb engedetlenséget sem tűröm.

Másnaptól fogva Gábor ott dolgozott tehát a gyárigazgató irodájában. Beregi ur külön asztalt jelölt ki számára, megmagyarázta teendőit és pontosan kiszabta minden napra a munkáját. Gábor ügyes, szorgalmas fiu volt s egy-két hét mulva már annyira beletanult, hogy nehezebb dolgokat is rá lehetett bízni. Pontos, előzékeny viselete teljesen megnyerte a szí-

goru főnök voltak egy-

Egy asztalánál lépett a sz-

— Gá-

szobában e-lónak a gy-gyelőhöz, l-

Gábor nagy me-régi pajtá-találta ott-

— Ho-

te vagy az-akarsz to-lába járn-be munká-hittem, sz-na tovább-kolába.

— Iga-

gyon szer-de nem le-szüleim s-berek s-régen m-hogy ne-költséget-lennem,kenyeren-jómódu,igérte, h-zem az is-jutalmat-elnyerni.nagybát-kodtam-gatását.

goru főnök tetszését s mindketten meg voltak egymással elégedve.

Egy reggel, a mint Gábor ott ült asztalánál és irt, Beregi ur e szavakkal lépett a szobába:

— Gábor fiam, menj csak ki, az előszobában egy fiu vár. Megfogadtam tanulónak a gyárba, vezesd el a munka-felügyelőhöz, hadd adjon neki munkát.

Gábor kiment s nagy meglepetésére régi pajtását, Palit találta ott.

— Hogyan, Pali, te vagy az? Hát nem akarsz tovább iskolába járni, ide lépsz be munkásnak? Azt hittem, szerettél volna tovább is járni iskolába.

— Igazad van, nagyon szerettem volna, de nem lehet. Tudod, szüleim szegény emberek s atyám már régen mondogatta, hogy nem győzi a költséget, rajta kell lennem, hogy magam keressem meg a kenyeremet. Van egy nagybátyám, ki jómódu, de igen szigoru ember . . . ez azt ígerte, hogy segíteni fog, ha kitűnően végzem az iskoláimat s tudod, minap azt a jutalmat azért szerettem volna annyira elnyerni. A mitől félttem, meg is történt, nagybátyám azt mondja, hogy nem iparkodtam eléggé, nem érdemlem meg támogatását. Így hát vége mindennek s most

itt vagyok. Isten neki! Ha nem lehetek képzett, tudós ember, leszek jóra való, becsületes munkás.

Gábor összerézzen . . . ez egy újabb gyümölcse az ő bűneinek! Alig mert szemébe nézni Palinak, pedig ennek arczán olyan forma látszott, mintha még mondani akart volna valamit. De-Pali aztán letörölte a könyvet, mely szemébe lopózott s régi jószívűségével így szólt:

— No, mindegy, belekell nyugodnunk, akárhogy történt. Ide jutottunk mindketten, legalább együtt leszünk s vigasztaljuk egymást. Tudod, én orvos akartam lenni, te pedig ügyvéd, de hát szép terveinkből bizony semmi sem lett.

E szavakra Gábor csak annál mélyebben érezte bűnösségét. Mióta Beregi urnál dolgozott, alig látta többé Palit s

igyekezett elfelejteni a történeteket, remélte, hogy annak a szerencsétlen históriának már vége, jó magaviselettel jövőre megmenti magát újabb bajoktól és elkövetett hibáinak titkát megőrizheti, sőt lassanként maga is elfelejtheti. S most ime itt látni fogja mindennap Palit, a kinek szép reményeit ő tette tönkre s a ki mindennap emlékeztetni fogja bűnére. Kezdte érezni, hogy a genosz mag, melyet valaki elvetett,

NEHÉZ GOND. (Lásd a 87. lapon.)

sűrűn kel ki s a rossz cselekedet mindig újabb meg újabb szomorú következményeket von maga után.

Egyelőre azonban nem történt semmi baj. Gábor mindinkább kedvence lett Beregi urnak, ki nagy kedvvel tanította az eszes, ügyes fiút s örömmel tapasztalta, hogy Gábor egy-két év múlva a legderekabb fiatal hivatalnok lesz. Szinte büszke volt reá s egyszer azt mondá:

— Tudtam én, hogy nem csalódom; apja fia, eszes, szorgalmas, becsületes és én majd embert nevelek belőle. Meglássatok, idővel majd ő lesz az utódom, ő lesz itt az igazgató.

Nagy dolog volt az, ha a szigorú Beregi valakit annyira megdicsért s Gábor naponként tapasztalta is főnöke szeretetét. Ha elvégezte a másolást, a számadásokat, Beregi ur odahívta maga mellé s oktatta mindenfélére, a mit az ilyen nagygyárnál tudnia kellett s a mit az iskolában nem tanulhatott. Gábor szívesen tanult, figyelmes volt és lassanként anyja is megnyugodott a történetekben, sőt örülni kezdett s remélte, hogy Gábor, bár nem lesz tudós, tanult férfiú, de jól fog boldogulni az életben. Már most is szép pénzcskét kapott minden hónapban és segítségére volt szegény özvegy anyjának.

Az igazgató most már fontosabb dolgokat is végeztetett Gáborral, nagy pénzüsszeget is bízott reá s gyakran félnapokon át is magára hagyta az irodában. Gábor büszke volt e bizalomra s mindig igyekezett, hogy főnöke teljesen meg legyen vele elégedve.

Most már maga is jóformán boldognak érezte volna magát, ha egy nagy aggo-

dalom nem nyomta volna mindig a lelkét: az a szerencsétlen levél, melyet elvesztett. Nehány héten át nem igen gondolt reá, de most megint volt oka a félelemre, mert Mezei urék megérkeztek a kastélyba. Anyja azt mondta ugyan, hogy soha többé látni sem akarja a kulcsárnőt, — de hátha Mezei ur vagy a neje fürkészni fogják, miért nem fogadta el anyja a neki felajánlott kényelmes állást? Akkor minden kiderülhet . . . s ha Beregi ur, a rendkívül szigorú ember, ki oly sokat tart az őszinteségre, megtudja a dolgot! Soha sem fog többé bízni benne, talán rögtön el is csapja és akkor aztán mihez kezdjen!

Éjjel-nappal gyötörte ez aggodalom, mignem egyszer olyasmit hallott, a mi eleinte még inkább megrémíté ugyan, de aztán elhité vele, hogy ezen a bajon is túl esett, ámbár igaz, megint másvalakinek szerencsétlensége árán. Anyja tudniillik csakugyan találkozott Mezei urral és elpanaszolta a kulcsárnő csalfaságát; hogy Gábor a levelet át ne adta volna, az világért sem jutott volna eszébe, azt lehetetlennek tartotta. Mezei ur, ki maga is inkább a Gábor anyját kívánta volna házába, hogy ekkép segítsen hajdani jó munkása özvegyén, roppantul megharagudott a kulcsárnőre s ez hiába mondogatta, hogy nem kapta meg a levelet, nem hittek neki, s büntetésül felmondták szolgálatát, két hét múlva távoznia kell a kastélyból. És Mezei ur épen oly szigorú ember volt, mint Beregi, a mit egyszer kimondott, annak meg kellett történni.

A szegény kulcsárnő, kinek több gyermeke volt, természetesen nagyon elszomorodott, de tudta, hogy nem változ-

tathat a szigorú g sem, mer ragítja, különben don még

Gá

hevesen azt sem azt sugt nagyobb csárnó

vel egy jut és p zadt, h mindig

nak . . . tegye a hogy ne már ép menne,

B

kulcsárnó valahog addig (ban, n szer el megsz

I. ujra b A

ebéd u így sz

— gadra ban s rek vi gezne ma n

tathat a dolgon, szólani sem szabad többé szigorú gazdájának, de még panaszkodnia sem, mert ezzel még inkább magára haragítja, míg ha türelmesen viseli sorsát, a különben jószívű ur talán más valami módon még segíteni fogja.

Gábornak, mikor mindezt megtudta, hevesen dobogott a szive s hamarjában azt sem tudta, mit tegyen. Lelkiismerete azt sugta, hogy ha most is hallgat, a legnagyobb bünt követi el, az a szegény kulcsárnő ártatlanul szenved, gyermekeivel együtt elveszti kenyerét, nyomorba jut és pedig egészen Gábor miatt. Elborzadt, hogy ballépésének mindig újabb, mindig gonoszabb következményei támadnak . . . de mikor arra gondolt, hogy jóvátegye a bajt, megint csak az lett a vége, hogy nem volt rá bátorsága. Hiszen most már épen nem szólhat . . . most tönkre menne, ha fölfedezné a titkot.

Biztatta magát, hogy az elbocsátott kulcsárnő majd talál más helyet és megél valahogy. Csak mielőbb elmenne! Mert addig Gábor nem érezte magát biztonságban, míg a kulcsárnő közel van. Ha egyszer elment, akkor aztán végre valahára megszűnik minden veszedelem.

Igy biztatta magát és így követett el újra bünt.

Alig egy-két nappal később, a mint ebéd után bement az irodába, Beregi ur így szólt lozzá:

— Gábor fiam, ma egész délután magadra hagylak, sok dolgom van a városban s valószínű, hogy csak késő este térek vissza. Itt a munka, melyet el kell végezned. Ha valaki keresne, mondd hogy ma már nem beszélhetek senkivel s ha

épen nagyon sürgős a dolog, vedd át az üzenetet, ha lehet, intézd el, hiszen okos fiu vagy, ha pedig nem lehet, ird fel és hagyj az asztalomon. Aztán vigyázz, ne távozzál a szobából, míg a hivatalos idő le nem járt, akkor pedig csukd be gondosan az ajtót és a kulcsot add át a házfelügyelőnek. Isten veled, kedves fiam; remélem, mindent rendben találok, mint máskor.

(Folytatása következik.)

Nehéz gond.

(Képpel a 85. lapon.)

HIGYÉTEK, ha mondom,
Nehéz az én gondom!
Nem is tudom, a sors mért hajt
Kis fejemre ilyen nagy bajt!

Mennék ozsonnára
Jó friss pogácsára,
Ah, de nagyon tartok tőle,
Semmit sem kapok belőle.

Intett a mamácskám,
»A napon ne járj ám!«
De én pajkos kedvtől üzve
Rosz fát tettem ám a tűzre.

A mit eltiltottak,
Kedvem arra volt csak,
Kimentem s most bánom tettemi, —
Mért is voltam engedetlen!

Ugyan most, mondjátok,
Ti mit csinálnátok?
Megyek s bocsánatot kérek, —
Ugy-e ti is ezt tennétek?

BETEGÁGYON.

(Képpel a 88—89. lapokon.)

JAJ de nehéz, szomorú napok voltak azok! Odakint derülten mosolygott a napfény, zengtek a madarak s fiúk lányok vígan játszadoztak, szaladgáltak a mező-

kön, mert szünidő volt, a könyvek pihentek az iskola megnyitásáig. És mindebben az örömben, játékban csak Bélácska nem vehet részt, ő kénytelen ott feküdni a szobában s unatkozni, keserű orvosságot szedni!

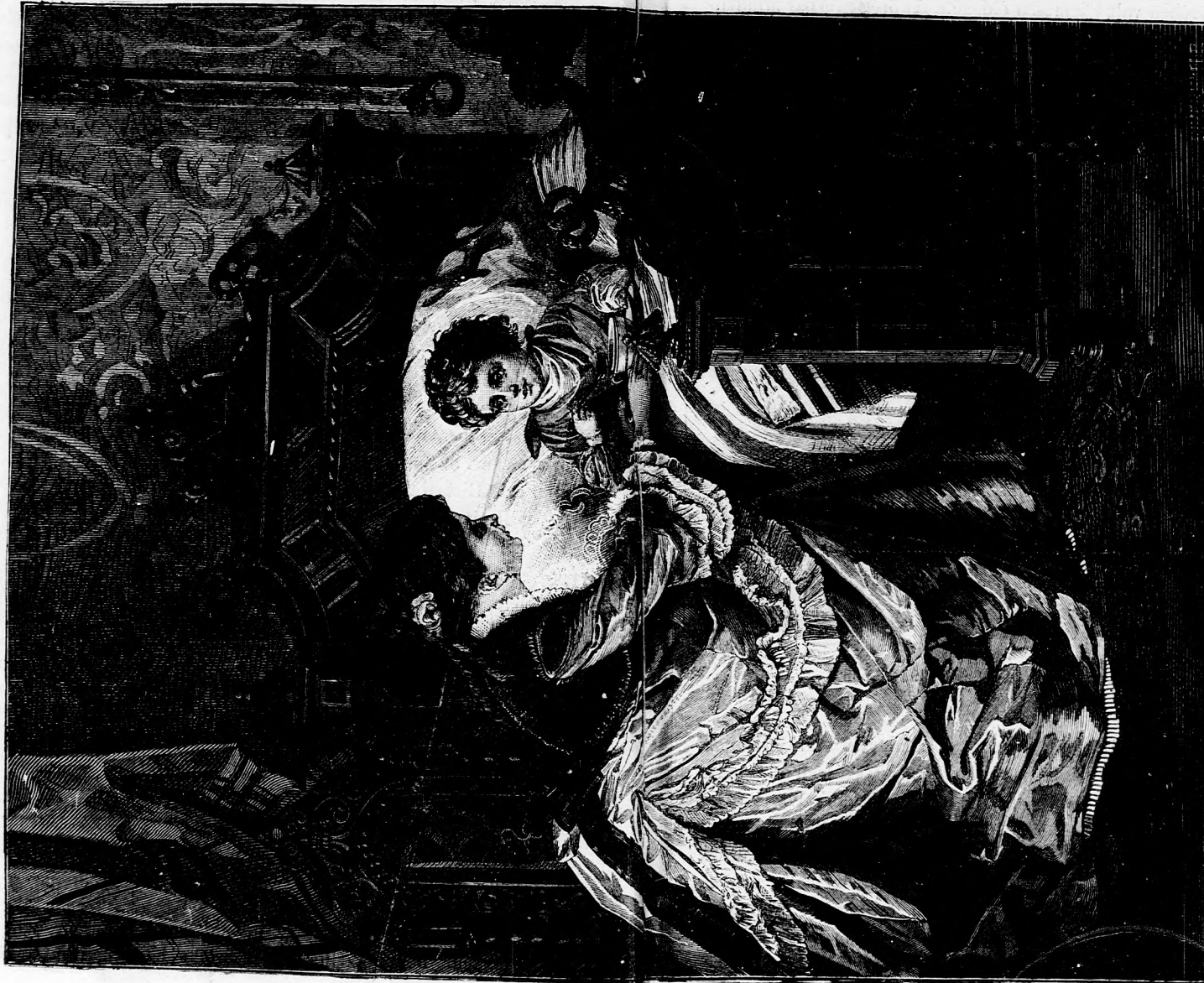
Néha-néha bizony sirva fakad szomoru sorsán, de azután megint csak elhallgat, mert eszébe jut, hogy maga az oka, mért nem hallgatott a jó mama intésére, miért nem hitte, hogy a jóból is megárt a sok, és a ki nem tud mértéket tartani, keserűen meglakol érte rendesen.

A mult héten ott voltak Gazsi bácsiéknál, a bácsi születésnapját ünnepelték meg s persze volt olyan jó oszonna, hogy akár egy kis király is beérhette volna vele. A gyerekeknek külön terítettek, de a mama vigyázott Bélára, mert tudta, hogy szeret torkoskodni. Kimérte neki porcióját mindenből s így szólt:

— Fiacskám, aztán többet ne egyél, mert megbetegszel. Nekem a néniékhez kell mennem, de ugy-e szót fogadsz?

Bélácska megígérte és meg is tartotta szavát addig, míg el

nem fogyott minden előle. De azután olyanformát gondolt, hogy egy kis gyümölcs még meg nem árthat és evett még

több gyümölcsöt, aztán süteményt, czukorkákat és más mindenféle csemegét, amit szeme megkivánt, míg végtére már

nem bírta magába tömni. Persze, hamar kiszült torkoskodása. Kis pajtásai nem árulták el, de elárulta maga magát, mert alig hogy hazaértek, rosszul lett s a mama mindjárt kitalálta, mi a baj. És bizony a baj nagyobb lett, mint eleinte hitték; a torkoskodással úgy megrontotta magát, hogy két hétig súlyos betegen feküdt, maga nagy kinokat szenvedve, jó mamájának pedig nagy aggodalmakat okozva. Lassan-lassan végre gyógyulni kezdett, de még jó ideig föl nem kelhetett ésszóvárogva gondolt arra, hogy pillanatnyi torkoskodással mennyire elrontotta egész szünidejét: vig játék helyett szomoru betegségben töltötte el. És mikor egyszer a mamácska hozta neki az erősítő levest, őszinte megbánással mondá:

— Kedves jó mamácskám, bocsáss meg, hogy olyan rossz és engedetlen voltam! Igérem, hogy nem teszem többé, mert keserűen tapasztaltam, mennyire igazad volt, hogy aki a jóban nem tart mértéket, annak kijut bőven a roszból is!

BETEGÁGYON.

A KIS EGÉRFI KALANDJAI.

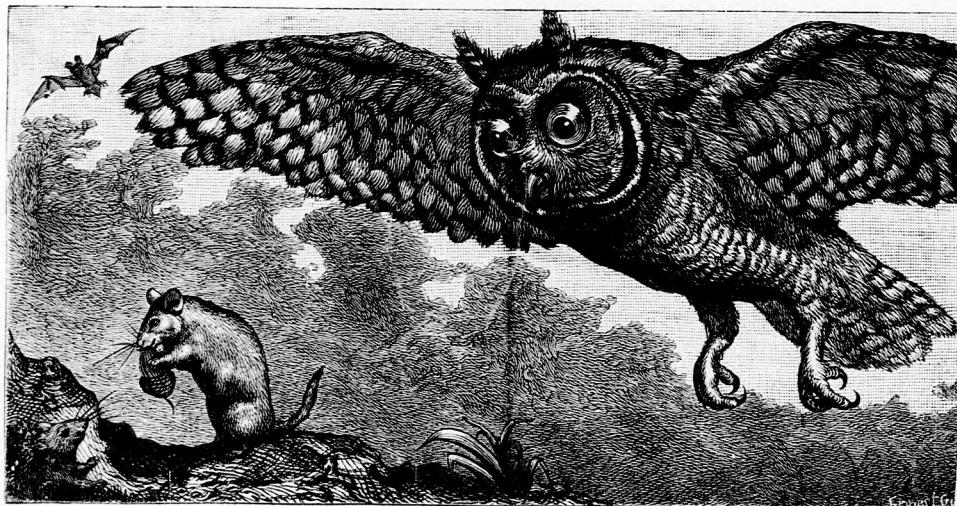
— Állatmese, négy képpel. —

OMBOLDALON, nagy fa tövében volt az öreg mezei egér fészke, mélyen a föld alatt, hol nyáron kellemes hűvösben pihentek, télen pedig jó melegben aludták át a hideg napokat. Közel volt a szántóföld, melyen jó buza-

mag termett, míg a dombot elborító erdő fái pompás makkot termettek, s így az egér-család kényelemben és jólétben, kellemesen éldegélt. Az öreg egérpár minden nap böven hozott haza eleséget a kicsinyeknek, intve őket, hogy a lakásból ki ne menjenek, mert még nem tudnak eléggé vigyázni, könnyen baj érhetné őket.

A kicsinyek engedelmeskedtek is,

... EGY NAGY BAGOLY CSAPOTT LE REÁ. (Lásd a 91. lapon.)

csak a legidősebbik közülök kezdett már nagyon nyugtalankodni.

— Oh, én már nagy és erős vagyok, szólt egér urfi, én már ki sétálhatok. Olyan unalmas mindig idebent ülni.

És egy napon este felé, mikor az öregek távol voltak, egér urfi szépen lassan kiosont a biztos lakásból, ki a szabadba. Mily gyönyörű volt itt minden! A leáldozó

nap, a csicsergő madarak, a tarka virágok, lombos fák — mindez egészen elragadta a kis egérkét s vigan ficzánkolván járta be a közel környéket. Még nagyobb öröm is érte: a mint egy fa alatt sétált, tömördek makkszemet talált a földön, pedig a makk volt legkedvesebb csemegéje. Fölkapott egyet és vissza sietve lakásukhoz, diadalmasan kiáltott be testvéreinek:

— Jöjjetek ki! Nézzétek, mit találtam!

Egyik testvérkéje ki is dugta az orrát és majdnem irigykedve nézte, mikép rágicsálja amaz a jó csemegét.

— Adj nekem belőle, szólt kéréleg.

— Oh, kaphatsz eleget, van ott a fa alatt tömérdek. Jöjj ki, elkísérlek, nincs messze.

— Igen, de a mama megtiltotta... nem szabad kimenünk.

— Soha se gondolj vele. Lásd, én már bejártam a vidéket és nem történt semmi bajom. A mama tulságosan félt minket, pedig nincs itt semmiféle veszedelem.

Alig mondta ki e szavakat, az ajtóban álló

testvérkéje hirtelen visszaugrott a mélységbe, ijedten fölkiáltva:

— Jaj, miféle szörnyeteg röpül ide! Hamar, meneküljünk!

Egér urfi eleinte azt hitte, hogy testvérkéje csak tréfál és ijesztgeti. Nagyot nevetve nézett körül, de mindjárt elmúlt a kedve a vetéstől, mert egy nagy bagoly csapott le egyenesen reá. (Lásd a képet a 90. lapon.) Most már szeretett volna mene-

külni, demár későn volt; a bagoly megragadta erős karmaival s a következő pillanatban magasra fölrepült vele a levegőbe.

A szegény kis egérke belátta, hogy el van veszve, a bagoly föl fogja falni, menekülésre gondolni sem lehet. A bagoly éles karmai mélyen belevágódtak prédája testébe, úgy hogy a vér is kiserkedt s az egérke félig alétan alig birt czinczogni.

— Oh, miért

is nem hallgattam a mama intésére! Most már végem van!

A bagoly már messze röpült zsákmányával, midőn egyszerre lövés hallatszott s az egérke érezte, hogy rablója nem röpül többé oly biztosan, fél szárnya összetörve csügg alá; a következő pillanatban pedig

a bagoly eleresztette zsákmányát s az egérke szédítő magasságból esett le a földre. Bizonyosan agyon is ütötte volna magát, ha szerencsére puha szénaboglyára nem esik, melyről aztán legurult a földre; de még így is elájult a nagy zuhanástól és a bagoly karmai okozta sebekből vérezve, félholtan feküdt. Nagy idő múlva tért magához s a mint fölnyitotta szemeit, egy barna szőrű nagy állat állt mellette.

... AZ EGÉRKE KÖNYEZVE VIGASZTALTA.

(Lásd a 94. lapon.)

— Oh irgalom, ne öl meg! könyörgött a kis egérke rémülözve.

— Ne öljelek meg? Én? Hiszen én soha senkit sem bántok, még a légynek sem vétek, én nyul vagyok.

— Hála Istennek! Bocsáss meg... de úgy meg vagyok rémülve... oly nagy veszedelem ért, hogy egészen meg vagyok zavarodva! És óh! úgy fáj minden tagom, egész testem! Teljesen össze vagyok törve!

— Szegény kis barátom! Hát mi történt veled? kérde a jószívű nyulacska részvevőleg.

Az egérke röviden elmondta s aztán kérte a nyulacskát, adjon neki hajlékot éjszakára.

— Nagyon szivesen. Nem messze van buvóhelyem, ott

kényelmesen pihenhetsz, mert egészen magam vagyok. Gyermekeim már elköltöztek s a maguk lábán élnek, jó férjemet pedig a mult héten agyonlőtte egy kegyetlen vadász s bizonyosan meg is sütötte ebédre. Szivesen befogadlak, jőjj velem.

Az egérke föl akart állni, de hasztalan erőlnődött, mozdulni sem birt; a nagy eséstől, a sok vérvesztéstől egészen meg volt meredve.

— Oh, jaj nekem! Hiszen nem bírok lábra állani! Nem tudok járni.

— Ez már nagy baj, szólt a nyulacska. Most mit tegyük? Hogy jutsz el a lakásomig?

Sokáig törték a fejüket s végre az egérke így szólt:

— Tudod mit? Fogj a szádba és vigy oda... nem vagyok nagyon nehéz.

— Hm! Ilyet még soha sem próbáltam... nem fog fájni, ha fogaim közé szorítom a bőrdet?

— Ha fáj is, el kell viselnem... csak ne szorítsd össze nagyon fogaidat.

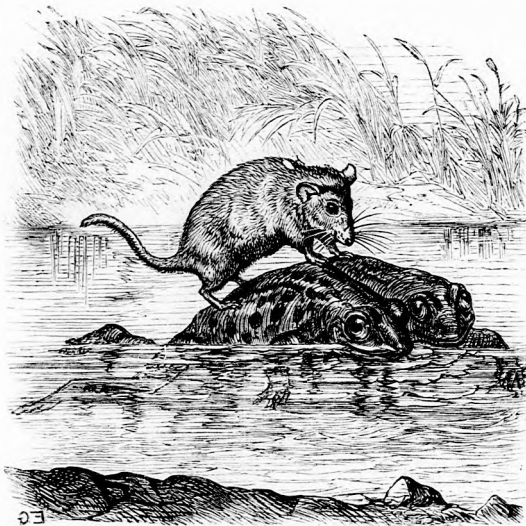
— No jó, próbáljuk meg.

A nyulacska tehát óvatosan, gyöngéden szábjába fogta az egérke derekát

s megindult vele. A szegény egérke keservesen szenvedett, de elfojtotta fájdalmát és szerencsésen megérkeztek a buvóhelyre, hol a nyulacska puha mohaágyra fektette beteg vendégét.

— Így ni, szólt a nyulacska. Azt hiszem, most legokosabb lesz, ha csöndesen fekszel és alszol; az álom megerősít.

— Nagyon köszönöm jószágodat, fe-

... BAJ NÉLKÜL ÁTVITTEK A TULSÓ PARTRA.

(Lásd a 95. lapon.)

lelt az egérke meghatva. Nélküled nyomorultan elvesztem volna.

Lehajtá fejét s nemsokára csöndes álomba merült.

Másnap reggel egérkénk azzal a gondolattal ébredt föl, hogy mentül előbb megindul hazafelé, de a mint mozdulni akart, nagy szomorúságára tapasztalta, hogy abból bizony nem egyhamar lesz valami. Sebei nagyon fájtak, s olyan gyönges volt, hogy alig birt lábra állani. E mellett nagy szomjúság kizozta s fájdalmasan sohajtott.

— No, mi a baj, kedves barátom? kérdé a nyulacska, a mint felébredt.

— Vízet . . . kérlek, adj egy kis vizet! Megööl a szomjúság!

Hogy szerezzek én ide vizet! felelt a jó nyulacska megakadva. Én magam járok a forráshoz . . . nincs miben vizet hoznom . . . De várj csak! Jutott eszembe valami!

Kiszaladt s nem sokára néhány nagy lapuval tért vissza, melyeken nagy csöpekben csillogott a friss reggeli harmat.

— Nézd, barátocskám, szörpölgesd fel a harmatot, ez eloltja a szomjúságot.

Aztán edd meg a levelet, mert tudom, éhes is vagy.

— Oh igen . . . csakhogy én füvet, levelet nem eszem.

— Nem eszel füvet? kiáltá a nyulacska ijedten. De hát akkor hogy fogsz itt megélni? Miből élsz?

— Mindenféle magvából . . . dió, mogyoró, makk vagy pedig jó édes buzaszem kellene! felelé az egérke szomoruan.

— Akkor se baj. Buzát szerezhetek, a mennyi csak kell, itt van közel a vetés, hozok mindjárt néhány érett kalászt.

És a jó nyulacska aztán bőven ellátta vendégét jó buzával, úgy hogy az egérkének nem kellett ki-mozdulni kényelmes és biz-

tos rejtekéből. Lassanként begyógyultak sebei, erősödni kezdett, s már egy-egy kis sétára is merészkedett és végre arra gondolt, hogy megindul hazafelé; hiszen már oly sokáig vette igénybe a jó nyulacska vendégszeretetét, annyi fáradságot okozott neki!

— Oh, azzal ne törődjél, szólt a nyulacska. Szívesen tettem. És azt tanácsol-

. . . ÖLELKEZTEK ÉS SIRTAK ÖRÖMÜKBEN.

(Lásd a 96. lapon.)

lom, maradj még néhány napig, míg teljesen megerősödöl, hogy menekülni bírj, ha utközben újra veszedelem fenyegetne.

Egérkénk tehát még néhány napig ott maradt s nagyon örült, hogy maradt, mert így módja volt, hogy meghálálja a jó nyulacska szivességét.

Egy napon ugyanis, a mint közös rejtekükben az egérke csöndesen heverészett, messziről tompa dörrenés hallatszott s nemsokára a nyulacska szörnyű ijedelemmel és véresen érkezett haza. Már alig birt vánszorogni s majdnem eszméletlenül rogyott össze, úgy hogy az egérke is egészen megrémült.

— Az Istenért, mi történt? kérdé aggódva.

— Oh, kedves barátom, borzasztó veszedelem ért . . . majd életemet vesztettem s nem is tudom, bele nem halok-e. Egy vadász észrevett és reám lőtt . . . meg is sebesített, néhány sörét a fejembe furódott . . . de még volt erőm elmenekülni s szerencsére kutya nem volt vele, nyomomat vesztette. Oh, mint égetnek sebeim!

A szegény nyulacska lefeküdt s az egérke könnyezve vigasztalta, ápolgatta. (Lásd a képet a 91. lapon.) Most már ő hordott eleséget a nyulacskának, kikereste a füveket, melyeket a nyulacska legjobban szeret s egész nap hordozta a betegnek, úgy hogy ez nem szenvedett szükségét. A kicsike egérkének pedig ugyancsak fáradtságába került, hogy a nagy nyulnak elég fűvet hordjon össze; de szívesen tette s igazán örült, hogy leróvhatja háláját.

Ekkép az egérke még jó ideig maradt ott, bár nagyon vágyódott haza, hol bizonyosan halott gyanánt siratják és bu-

sulnak utána. Végre a nyulacska egészen meggyógyult és az egérke elbucszott szíves háziasszonyától. A nyulacska jó darabon elkísérte, aztán megmagyarázta neki az utat s miután még egyszer s utóljára megölelték egymást, könnyezve és meghatottan elváltak.

Egérkénk szaporán ballagott előre, de most már nagyon óvatos volt, gondosan körültekintgetett s mihelyt valami gyanusat látott, gyorsan elbujt a bokrok közé. Ekképen szerencsésen eljutott egy nagy vízhez, de itt aztán megakadt; hogy jusson át a tulsó partra, mikor nem tud uszni?

Leült a parton egy bokor alá pihenni és gondolkozni s fürkészőleg vizsgálgatta a nagy vizet. És a mint nézegette, látta, hogy egészen a víz szélén két béka kényelmesen sütkérezik és alszik a napon, nem messze pedig egy gólya közeledik óvatosan.

— Oh, a vigyázatlanok! gondolá egérkénk. Az a gólya mindjárt bekapja mindkettejüket.

Aggódva leste a gólya mozdulatait. Nem lehetett semmi kétség, hogy a gólya eltökélte a két gondatlan békácska halálát; épen elég lesz a kettő reggelire. De az egérke, ki még nem feledte el, milyen keserves dolog volt az, mikor ő a hatalmas bagoly karmai közé jutott, elhatározta, hogy megmenti a békácskákat, oda-szaladt s éles fogacskáival megcsipkedte őket.

— Ejnye, te semmirevaló, hát te mit harapdálsz? kérdé az egyik békácska, a mint fölébredt.

De egérkénk nem is felelt, csak rámutatott a már egészen közelre jutott gólyára. A két békácska most már megértette a dolgot s úgy megjijedt, hogy még azt is elfelejtette mondani: »köszönöm«, hanem egy szempillantás alatt elmerült mélyen a víz alá, míg az egérke a sűrű bokorba menekült vissza.

Gólya koma boszankodva látta, hogy a jó zsákmányt nem kaparíthatja meg. Egy ideig még ott leskelődött, aztán odább sétált szerencsét próbálni. Mikor már messzire távozott, a két békácska ismét előbukkant a vízből s egyikök így szólt:

— No pajtás, ezuttal ugyancsak közel volt a veszedelem. Ha az a jó egérke nem figyelmeztet, mostanig már fölfalt volna a gólya.

— Az ám! Sajnálom, hogy nagy sietségünkben meg sem köszönhattük jószágát.

— Még megtehetjük. Nézd csak, ott kukucskál ki a bokor alól. Egér koma! Jőjj csak közelébb! Meg akarjuk köszönni szives jószágodat!

— Oh, szót sem érdemel, szólt az egérke, közelebb lépve. Magam is voltam ilyenforma veszedelemben s tudom, mit ér a jó baráti figyelmeztetés. Szivesen tettem.

A békácskák aztán kérték, mondja el kalandját s egérkénk elmondta történetét és hogy most haza szeretne jutni.

— De ezen a nagy vizen nem tudok átmenni, mert uszni nem tudok; nagyon hálás volnék, ha megmondanátok, merre kell mennem, hogy hidat találjak. Jövet a bagoly röptiben vitt át.

— Hidat? Az bizony messzeföldön nincs, szólt az egyik békácska.

— Valóban nincs, szólt a másik. De várjatok csak, talán segíthetünk a bajon, jutott eszembe valami. Ugy látom, egér pajtás, te nem vagy valami nehéz legény, én és pajtásom könnyen elbirunk. Mi ketten összefogozunk és úgy uszunk, hogy a hátunkra lesz a vízből. Ha tehát nem félsz, kapaszkodjál a hátunkra. Ugy-e pajtás, átvisszük derék megmentőnket?

— Át bizony, és őszintén örülünk, hogy ezzel kissé leróvhatjuk hálánkat. Kapaszkodjál a hátunkra, egér koma és ne félj semmit, mi majd vigyázunk, nem lesz semmi baj.

Egérkénk, mert más módot az átkelésre nem látott, rászánta magát e kissé veszedelmes hajókázásra. A két békácska összefogozott s hátukon a kis egérke kényelmesen elfért. Jól megkapaszkodott s a békácskák aztán szépen beváltották ígéretüket, minden baj nélkül átvitték a tulsó partra. (Lásd a képet a 92. lapon.) Itt barátságosan elbucsuztak s egérkénk most már szaporán igyekezett hazafelé.

De most volt még csak igazán megakadva. Nagyon messze már nem lehet szüleinek a lakása, mert sokszor emlegették ezt a nagy vizet; igen de mégis merre van? Jobbra menjen-e vagy balra, vagy egyenesen? Nem ismerte a vidéket, s hiába nézegetett körül, nem látott olyanforma dombot, a milyenek oldalán szülei lakása volt. Nem maradt tehát más hátra, mint jó szerencsére megindulni és kérdezősködni. Meg is tette, de senki sem tudta utba igazítani s már beesteledett, mégsem jutott haza. Nagyon fáradt volt s buvóhelyet

keresett éjszakára. Talált is egy nagy vermet s oda osont be.

No megjárta itt! Ezer szerencse, hogy még csak szunyókált, nem aludt el mélyen s hallotta, a mint a verem végén valaki megmozdul, szaglálózik és így szól:

— Mintha egérszagot éreznék, még pedig egészen közel. Nagyon jó lesz egy kis csemegének.

Egérkénk rémülten ugrott fel, éppen idején, mert rókaverembe tévedt s a róka már megpillantotta őt és rárohanni készült. Persze, egérkénk ezt nem várta be, hanem hanyatthomlok futásnak eredt s futott, maga sem tudta meddig és hova. Végre már nem birtak lábai, kimerülten dőlt le s készen volt reá, hogy a róka utóléri és megeszi. Nem igen sokára halatszott is egy kis zörej s közeledett valaki; de mekkora volt a szegény kis egérke öröme, mikor meglátta, ki jön feléje. Nem volt az senki más, mint az ő mamája, a jó öreg egér-mama!

Volt nagy öröm, mikor egymásra ismertek. Őlelkeztek és sirtak örömlükben, (Lásd a képet a 93. lapon.) aztán együtt visszatértek kastélyukba, mely egészen közel volt. Itt a halott gyanánt megsíratott egérkét apja és testvérei szintén ujjongva fogadták, ő pedig elmesélte kalandjait, melyekből ő is, testvérkéi is bőségesen megtanulták, hogy a ki a szülői okos tanácsot megveti, azt mindig utóléri a keserű bünhődés.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Atheneaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Pásztorfiu.

(Képpel a czimlapon.)

ZÖLD mezőkön járok
Vigan furulyázok,
A birkáim legelésznek,
Vagy a hűsön heverésznek
S én rájok vigyázok.

Ti tán azt vélnétek
Unalmas ez élet —
De én akárki fiával
Sőt akár egy kis királyyal
Sem igen cserélek.

Szabad vagyok, éppen
Mint madár a léghen,
Nincs ki kérdje, merre jártam
Egész napon mit csináltam
Odakint a réten.

Pedig ha kérdeznék,
Én bátran felelnék:
Dalolgattam, furulyáztam
Juhaimra jól vigyáztam,
Hogy hiba ne essék.

Ugy-e, derék Kondor
Te jó vén komondor,
Vigan éljük életünket
Bánat, gond nem epeszt minket,
Vigan él a pásztor!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXI. köt. 3-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még be- küldték: Schwarcz Benő, Zlattner Judit, Betti és Zsófi, Brengl János, Róth Fáni Szeréna és Béla, Jeney Kornél, Havas Ilonka, Géza és Miklós, Weiszberger testvérek, Wagner Anna, Springer Ernő, Albach Bella és Géza, Krebs József, Weisz Miksa, Pongrácz Imre, Fisch Paula és Lajos, Svarcz Géza, Rózsahegyi Julia, Moskovitz Mór, Scriba Ilona, Kolliner Miklós.